

Kapitola päťdesiata druhá

Prečo sa v úlohe sexuálneho žobráka ocitajú práve muži?

Nie je umenie byť mladým v dvadsiatich piatich.

Charlie Chaplin

Ak sa zamyslíme nad priebehom sexuálnych hier medzi mužom a ženou, nemôžeme nevidieť, že zážitok z pohlavného vzrušenia muža zďaleka nedosahuje výšiny, do ktorých vzlieta žena (hovoríme teraz opäť o gro ľudskej populácie, nie o výnimkách). Čo si budeme nahovárať, keby v kritickej chvíli niekto trebárs zazvonil pri dverách, chlap by sa postavil vstal a šiel by sa pozrieť, čo sa deje. Žena však počas milostných okamihov o svete vôbec nevie, vznáša sa kdesi v oblakoch, odkiaľ k nej doliehajú len jej vlastné výkriky slasti.

Pre ženy to musí byť zážitok taký úžasný, že by človek čakal, že práve ony kvôli tomu pôjdu na koniec sveta a ony budú kuť aj nemožné pikle a naháňať chlapov, aby im tento zážitok znovu a znovu opakovali.

Namiesto toho však ženy vzbudzujú dojem, ako by ich to bolelo a že sa vlastne zakaždým obetujú. Vytvárajú pocit, že sexom muža odmeňujú, nieto aby muža uháňali! A to je navyše sex pre ženy len jedným z mnohých ďalších pôžitkov, ktoré z pomeru k mužovi získajú (a vytrieskajú z neho). Majú totiž v hre aj iné veci, ako je finančné zabezpečenie, vyriešené starosti s opravami v domácnosti, uspokojenie odvekej ženskej túžby byť vo vzťahu alebo manželstve, atď. Tie muža však motivujú skôr negatívne.

Ako to teda je, že je to muž, ktorého v podstate okrem krátkodobého pocitu úľavy pri vyvrcholení nič mimoriadne so ženou v posteli nečaká, ktorý ženy dobýva a predchádza si ich, a nie naopak? Odpoveď je naporúdzi.

Ono krátke vyvrcholenie nie je zďaleka jediným aktívom, ktoré si muž odnáša. Okrem (predpokladaného) estetického zážitku z pohľadu na nahé ženské telo je tu aj ohromné aktívum spočívajúce v uspokojení jeho na ženy orientovaných altruistických túžob. Sex so ženou ukojí predovšetkým jeho obrovskú túžbu pôsobiť ženám rozkoš. A ak počuje vzdychy a výkriky ako „Neprestávaj ešte!“, „Ja už to dlho nevydržím!“, „Oh god“, „Jaj“, „Ich komme!“, atď., cíti ako orgazmické sťahy ženinho brušného svalstva masírujú aj jeho a keď číta vzrušenie na jej sčervenej tvári, bol odmenený viac, ako

*...ja hladám muža s prirodzeným pohľadom na svet
a nie takého, ktorému treba hladat prirodzenie...*

činí súčet hlbokých aj plytkých prežitkov a ziskov, ktoré si žena (vo svojej prevrátenej hierarchii hodnôt obrátene) odnáša.

Tým sa však nič nevysvetľuje.

Ženy totiž do nás vidia viac ako my do nich. Túto našu vlastnosť samozrejme dobre poznajú. O dôvod teda viac, aby lovili ony nás. A sme zase na začiatku.

Prečo to tak nie je? Prečo tu opäť zlyháva logika?

Pretože boh, príroda a evolúcia si to neželajú. Keby sa voľba nechala na ženách, ľudstvo by geneticky zdegenerovalo. Svet by sa zamoril potomkami blazeovaných seladonov, prihlúplych krásavcov a lenivých, nafúkaných arabských typov. A to sa predsa nedá.

Kapitola päťdesiata tretia

Keď vlastná žena nedá...

*Muž žiarli, keď miluje, žena aj bez toho
– ved predsa tí milenci,
ktorí sú získaní ostatnými ženami,
sa strácajú z jej okruhu uctievačov.*
Immanuel Kant

Manželka ma opakovane odmietla. Holt, inter armas silent musa (keď zbrane rinčia, múzy mlčia.) Aj keď som sa rozhodol, že sa k tomu viackrát neznížim, skúsil som to ešte raz. Veď predsa bude určite aj ona rada, keď sa vojnová sekerá zakope. Okúpal som sa, vyčistil som si zuby, otočil sa k nej a hladkám ju po zadku a hovorím: „*Tak čo, už by sme sa mohli zase začať správať normálne.*“

Čakal som, že bude radostou bez seba, že som vzal na seba to trápne prelamanie bariéry. Logika veci mi hovorila, že pri prvom dotyku vyhrkne niečo ako: „*Práve som premýšľala o tom, ako zase nastoliť mier*“ a odtiahne ma náruživou do spálne. Predpokladal som, že akýkoľvek pokus o zažehnanie rozvodu – ktorý som jej niekoľkokrát navrhol a ktorý si tak zúfalo nepraje a vlastne ani ja – bude kvitovať s vďakou. Ach, ja nenapraviteľný hlupák! Ako by som bol v tejto situácii po prvýkrát.

Samozrejme, že nasledovalo: „*Cez deň okolo mňa chodíš, ako by som bola prašivá a teraz by som ti mohla byť dobrá. Túto!!* Minule to bolo: „*S takým povalačom, čo dáva na domácnosť tak málo peňazí, snáď ani normálna ženská ísť nemôže*“ a predtým: „*Raz za rok idem na zájazd, tak*

dovoľ, aby som si vyžehlila veci“ a ešte predtým „Zbláznil si sa? Nevidíš, koľko je hodín? Ja na rozdiel od teba ráno vstávam!“ (Po tom, čo prišla do spálne až keď v televízii skončili všetky tie nemožné seriály).

Keďže je to už piatykrát za sebou, ponížujúci pocit opakovane odmietnutého žobraka vo mne vzbudí zlosť.

Môj ranený zmysel pre spravodlivosť a moja urazená hrdosť mi velí: „V živote nikdy sa jej už nedoprosuj! Nedotýkaj sa jej, kým ona sama neprilezie!“

Ale rozum oponuje: „Však to si predsa už skúšal veľakrát, tadiaľ cesta nevedie, po mesiaci trucovania zase prílezieš sám, tá neprilezie nikdy, na to je príliš zlá ženská – asi to nepotrebuje a asi jej vylepšenie rodinnej pohody nestojí za tú obeť“.

Obeť – teraz som to trafil! To je to výstižné slovo! To nie som ja, kto v túto chvíľu mohol byť u piatich iných žien, kto preukazuje službu jej, manželke okukanej po 15 rokoch manželstva. To ona sa obetovala pre mňa, a ku všetkému aj to len za predpokladu, že si to v jej očiach zaslúžim. Nie je to obojstranná zmyselná fyziológia, ktorá nás doženie do spoločnej postele, ale jej chladná kalkulácia.

To teda znamená degradáciu všetkých tých stoviek alebo tisícok našich predchádzajúcich milovaní, o ktorých som sa doteraz domnieval, že pri nich obaja s rovnakou chuťou a rozkošou dávame aj prijímame, na milodar, ktoré mi prináša ona.

„Ja som teda tisíckrát bral a nič pritom nedával?! Aké poputné, aké hnusné, že sa nehanbím! Tak to je teda naozaj koniec.“

„Ešteže existujú ženy, ktoré nielenže nepovažujú za nechutnosť nechať sa odo mňa hladiť, ale budú si to aj vážiť,“ zarevem na manželku raneným hlasom ohrdnutého manžela a idem rovno k telefónu dohodnúť si rande s kamarátkou,

o ktorej viem, že na mňa berie. Mám na to právo, som v pozícii hosta, ktorému vrchná odmieta z malicherných dôvodov načapovať pivo – nepáčia sa jej moje kecy, hranie na gitaru, vizáž – ako keby to pivo netočila kvôli kšeftu. Čo hosta! Ja som v pozícii neobsluhovaného štamgasta!

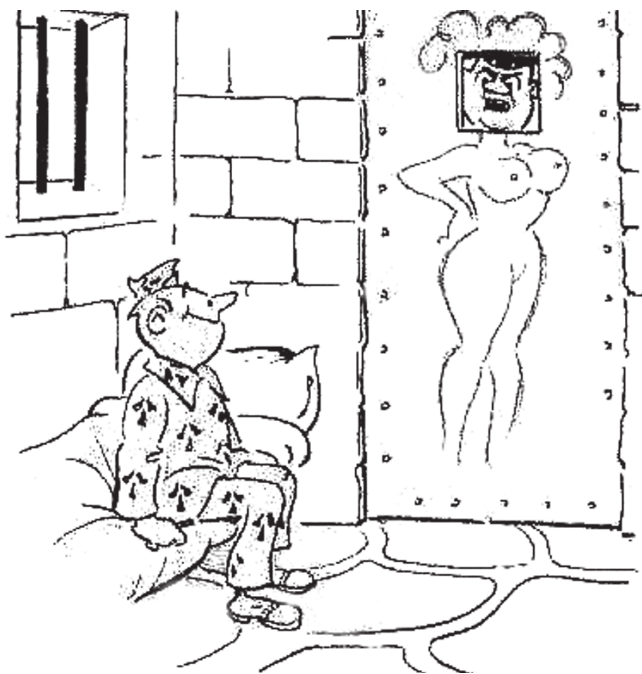
Samozrejme, že v tejto situácii by sa každý zobral a odišiel stredom sály ku konkurencii. Nie je dôvod byť o smáde – krčiem je všade plno a keď tento krčmár nestojí o moje peniaze, idem tam, kde sa na ne tešia. Vytočím číslo na Hanku. „Čau Hanka, ja som hrozný, než zavolám, uplynú mesiace. Ale ak by si mala stále ešte záujem ísť niekedy na bežky, tak tento víkend jed...“ Manželka sa vrhá na telefón, v polke slova mi vytrhne slúchadlo, zajačí do neho: „Kurva, na to by ho bolo, užívať si!“ A treskne s ním do vidlice. Beží za deťmi a volá: „Deti, podte sem, otecko si zjednáva rande s nejakou inou ženskou, my už mu nie sme dosť dobrí!“ Za to „my“,

Bohužiaľ ten neznásilňuje, to je iba nejaký sukničkář!

za to zaťahovanie detí do našich sporov a za tú majstrovsky prevrátenú propagandu, ktorou ma v očiach mojich detí prerába zo štvanca na štváča, by som ju najradšej zabil – keby som samozrejme vedel ako, bez toho aby som tým uškodil deťom a aby sa na to neprišlo.

„Hostinský tiež nemá právo zavrieť ma do lokálu, kde mi nechce naliať, a nepustiť ma inam“, bránim sa. Použil som alegóriu, ktorá mi práve vírila v hlave a pritom sa obávam, že vyjavene pozerajúce deti už asi chápu, o čo ide. Viem, ako im musia takéto výstupy škodiť, ona to musí tiež vedieť a za to, že ich do toho zaťahuje, by si zaslúžila basu. Na to by mal byť paragraf. Aby som hádku skrátil na minimum, beriem si kabát a odchádzam z domu.

Novák, chechtáte sa, akoby ste sedel doma v obývačke!